

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. év január hó 16. és 23. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az adócsalás büntette és más bűncselekmények miatt az I. r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2017. év július hó 13. napján kelt 26.B.1493/2014/112. számú ítéletét az I. rendű, a II. rendű, a III. rendű, a IV. rendű, az V. rendű, a VII. rendű és a VIII. rendű vádlottak tekintetében megváltoztatja, és a cselekményük minősítésénél egységesen az 1978. évi IV. törvény 310. § (1), (4) bekezdését tünteti fel.

A II. rendű vádlott szabadságvesztését börtönben, az I. rendű, a III. rendű, a IV. rendű, az V. rendű, a VII. rendű és a VIII. rendű vádlottét fogházban kell végrehajtani.

A feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezéseket az ítélet rendelkező részéből mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a felsorolt valamennyi vádlott tekintetében helybenhagyja.

Az I. rendű, a II. rendű, a III. rendű, a IV. rendű, a VII. rendű és a VIII. rendű vádlottakkal kapcsolatosan a másodfokú eljárásban felmerült 181.250,- (száznolcvanegyezer-kétszázötven) forint bünygyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 2017. év július hó 13. napján kihirdetett 26 B. 1493/2014/112. számú ítéletével az I. rendű vádlottat folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [1978. évi. évi IV. törvény 310. § (1) és (4) bekezdés II. fordulata] miatt 3 év 4 hónap börtönbüntetésre, 4 év közügyektől eltiltásra, 5 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra és 80.000 Ft pénzmellékbüntetésre ítélte.

Az ismeretlen helyen tartózkodó a II. rendű vádlottat folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310. § (1) és (4) bekezdés I. fordulata] miatt mint többszörös visszaesőt 2 év 6 hónap fegyházbüntetésre, 4 év közügyektől eltiltásra, 5 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra és 80.000 Ft pénzmellékbüntetésre ítélte.

A III. rendű vádlottat folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310. § (1)

és (4) bekezdése II. fordulata] miatt 3 év börtönbüntetésre, 4 év közügyektől eltiltásra 5 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra és 70.000 Ft pénzmellékbüntetésre ítélte.

A IV. rendű vádlottat folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310. § (1) és (4) bekezdés II. fordulata] miatt 2 év 10 hónap börtönbüntetésre, 3 év közügyektől eltiltásra, 5 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra és 70.000 Ft pénzmellékbüntetésre ítélte.

Az V. rendű vádlottat folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310.§ (1) és (4) bekezdés II. fordulata] miatt mint bűnsegédet 3 év 4 hónap börtönbüntetésre, 4 év közügyektől eltiltásra és 100.000 Ft pénzmellékbüntetésre ítélte.

A VII. rendű vádlottat folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310. § (1) és (4) bekezdés II. fordulata] miatt 4 év börtönbüntetésre 5 év közügyektől eltiltásra, 5 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra és 150.000 Ft pénzmellékbüntetésre ítélte.

A VIII. rendű vádlottat folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310. § (1) és (4) bekezdés II. fordulata] miatt 4 év börtönbüntetésre, 5 év közügyektől eltiltásra és 150.000 Ft pénzmellékbüntetésre ítélte.

A VI. rendű vádlottat folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310. § (1) és (4) bekezdés I. fordulata] miatt kettő év börtönbüntetésre 5 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra és 100.000 Ft pénzmellékbüntetésre ítélte. Az elsőfokú ítélet a VI. rendű vádlott vonatkozásában jogorvoslat hiányában első fokon jogerőre emelkedett.

Valamennyi vádlott esetében rendelkezett a törvényszék a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, a pénzmellékbüntetés meg nem fizetés esetén történő átváltoztatásáról, ezen túlmenően a bűnjelekről, végül a vádlottakat külön-külön kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. rendű vádlott és védője, a II. rendű vádlott védője, a IV. rendű vádlott és védője, a VII. rendű vádlott védője, valamint a VIII. rendű vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért, az V. rendű vádlott és védője felmentésért, a III. rendű vádlott és védője, továbbá a VII. rendű vádlott enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A másodfokú nyilvános ülésen az V. rendű vádlott védője perbeszédét megelőzően bizonyítás felvételére, nevezetesen B.A. tanú kihallgatására tett indítványt, aki az E.G. Kft. egykori titkárnőjeként azt állította, hogy a Z. Kft. számláit ő állította ki. Ezen túlmenően sérelmezte védenca, a VII. rendű, valamint a VIII. rendű vádlottak szembesítésének elmaradását arra nézve, hogy az említett vádlottak milyen viszonyban álltak egymással, ki irányította a céget, kinek az utasításai szerint járt el az V. rendű vádlott.

A VIII. rendű vádlott kirendelt védője igazságügyi könyvszakértő kirendelését kérte a másodfokú eljárásban a vádbeli cselekménnyel okozott adóbevétel csökkenés összegének a megállapítására. Megalapozatlannak tartotta ugyanis az elsőfokú ítéletet, mivel nem került megállapításra, hogy a G. Kft. adóbevallásai a költségvetés bevételeit valóban megkárosították-e, és ha igen, az milyen összeget tett ki. Álláspontja szerint az adóellenőrzések során született határozatok, valamint az adóhatóság revizori jelentései önmagukban nem tekinthetők bűncselekményt megalapozó bizonyítékoknak.

Az I. rendű vádlott védője a nyilvános ülésen a bejelentett jogorvoslati kérelmemét enyhítés végett tartotta fenn. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság eleget tett tényállás-felderítési és indokolási kötelezettségének, lényeges eljárási szabálysértést nem vétett. Ugyanakkor eltűzött mértékű joghátrányt szabott ki a védencével szemben. Álláspontja szerint a súlyosító körülményként rögzített elszaporodottság az elkövetés óta eltelt 13-14 év távlatából már súlytalan, ezért e körülmény, valamint a szintén védence terhére figyelembe vett vagyoni haszonszerzési célzat értékelésének mellőzését kérte. Előadta, hogy az I. rendű vádlott havi néhány ezer forintért vállalta közreműködését, így a haszonszerzési célzat sem lehet súlyosító körülmény. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság az időmúlást nem értékelte kellő nyomatékkal, valamint hibásnak tartotta a ténybeli beismerő vallomás figyelmen kívül hagyását az enyhítő körülmények közül. Nézete szerint védence büntetlen előélete, az eset óta törvénytisztelő életmódja sem került megfelelően értékelésre. Kérdésesnek tartotta vajon van-e preventív hatása a mindössze egyszer megtévedt ember börtönbe zárásának, aki három gyermek tartásáról gondoskodik? Véleménye szerint az elsőfokú ítélet a belső arányosságra sem volt kellően figyelemmel.

Mindezek alapján indítványozta, a büntetés olyan mérvű enyhítését, ami lehetővé teszi a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését. Azt pedig ironikusnak érezte, hogy a strómanként szereplő I. rendű vádlottal szemben foglalkozástól eltiltás kiszabására is sor került.

A II. rendű vádlott védője perbeszédében aláhúzta, hogy a védence terhére megállapított csalás büntette egyenes szándékot feltételez, azonban az ítélet erre nézve adott indokolását igen rövidnek tartotta. Az elsőfokú bíróság tehát azt a következtetést vonta le, hogy az ügyvezetőként eljáró védence a számlák aláírása miatt tisztában volt a társaságok adózási kötelezettségével, amiért felelősséggel is tartozik. Meglátása szerint az ítélet indokolási része logikai és ténybeli tévedést is tartalmaz. Ténybeli tévedésnek tartotta a számlák aláírásának megállapítását, mivel nézete szerint azoknak valójában nem tartalmi kelléke az aláírás. Hangsúlyozta, hogy védence a számlákat, a könyvelési anyagot nem is látta, amelyről K.A. tanú is nyilatkozott. Kétségtelen ténynek tartotta, hogy a II. rendű vádlott önmagával szemben is terhelő tartalmú vallomást tett, ám előadta azt is, hogy az ügyvezetői feladatokat nem látta el, a számlák kivételével elé tett iratok aláírását ismerte el. A jogi indokolást is tévesnek ítélte, mivel a szóban forgó ügyben közvetett tettességről nem lehet beszélni. Nincs bizonyíték arra, hogy védence a terhére megállapított kárt kívánta volna okozni a költségvetésnek, hiszen nem tudott arról, milyen számlák kerültek a könyvelésbe.

Hivatkozott az azonos tényállást felhívó BH2010.319. számú jogesetre, amely védencére is alkalmazható. Álláspontja szerint a II. rendű vádlott büntető jogi felelőssége mindössze intellektuális közokirat-hamisításban állapítható meg.

A kifejtettek miatt a tényállást részelegesen megalapozatlannak tartotta, amelynek a másodfokú eljárásban történő, perbeszédében kifejtettek szerinti orvoslását kérte. Nevezetesen annak rögzítését, hogy a II. rendű vádlott a számlák aláírásának hiányában nem tudta, milyen számlák kerültek benyújtásra, illetve a társaságnak milyen adóterhe keletkezett. Mindezek alapján indítványozta az elsőfokú bíróság ítélet megváltoztatásával védence felmentését.

A III. rendű vádlott védője az enyhítés végett bejelentett fellebbezését fenntartotta. Egyetértett az I. rendű vádlott védőjével a mellőzni kért súlyosító körülmények tekintetében. Maga is a cselekmények elszaporodottságának és a vagyoni haszonszerzésnek mint súlyosító körülményeknek a mellőzését kérte. Hangsúlyozta a cselekmény elkövetése óta eltelt 13 évi időmúlást, mint enyhítő körülményt. Aláhúzta, hogy védence az eset óta sem követett el újabb bűncselekményt.

Fontosnak tartotta kiemelni, hogy a III. rendű vádlott az ügyben strómanként szerepelt, amit anyagilag kiszolgáltató helyzete miatt vállalt. Mivel négy gyermek eltartásáról kellett

gondoskodnia, minden munkát elvállalt. Enyhítő körülményként hivatkozott védenca büntetlen előéletére, ténybeli beismerő vallomására, továbbá az időmúlásra. Ezekre a tényezőkre figyelemmel védencével szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését kérte.

A IV. rendű vádlott védője hangsúlyozta, hogy a cselekmények 13 évvel ezelőtt történtek. Kiemelte, hogy védenca 2006-ban volt büntetve, azóta nem került összeütközésbe a törvénnyel. Aláhúzta, hogy kihasználták a IV. rendű vádlottat, akinek cselekvősege abban merült ki, hogy elvitték a bankba pénzfelvétel érdekében. Kérdésesnek tartotta, hogy védenca mit tudott a cég működéséről, abban milyen tevékenységgel vett részt. Kétségesnek tartotta, hogy védenca felelne a 900 millió forintos áfacsalásért, mivel őt soha senki nem tájékoztatta az elcsalt adó összegéről. Az általa felvett pénz származásával nem volt tisztában. Véleménye szerint a büntetés kiszabása során kell érvényre juttatni a bűncselekmény elkövetésében betöltött szerepet. Álláspontja szerint a IV. rendű vádlottal szemben felfüggesztett szabadságvesztés is elégséges szankció a büntetési célok eléréséhez személyi körülményeire, 2006 óta törvénytisztelő életmódjára, továbbá bűnösségének fokára figyelemmel. Felmutatta védenca nyugdíjszelvényét, mely szerint a IV. rendű vádlott havonta 35.790 forint nyugdíjban részesül. kap.

A IV. rendű vádlott a nyilvános ülésen hangsúlyozta, hogy nem érzi magát bűnösnek, mivel a VII. rendű vádlott vitte bele az ügyletbe. Az iratok aláírásakor alkohol hatása alatt állt. A pénzfelvétel sem saját akaratából történt, amiért anyagi ellenszolgáltatást nem kapott.

Az V. rendű vádlott védője fellebbezésének írásban benyújtott indokolásában elsődlegesen védenca bizonyítékok hiányában történő felmentésére tett indítványt a tényállás felderítetlensége, iratellenessége, helytelen ténybeli következtetései, valamint az indokolási kötelezettség teljeskörűségének hiánya miatt. Álláspontja szerint elmaradt védenca cselekmény elkövetésével kapcsolatos motívumának feltárása. Azt a véleményt fogalmazta meg, hogy a másodfokú eljárásban kisebb terjedelmű bizonyítás felvétele útján a megalapozatlanság orvosolható az EBH2011.2385.számú döntése alapján. Másodlagosan kérte ügyfele tudattartalmának felülvizsgálatát, harmadlagosan a védencével szemben kiszabott joghátrány jelentős enyhítését.

Álláspontja szerint az első fokú bíróság adós maradt a szándékosság bizonyításával, nevezetesen annak alátámasztásával, hogy az V. rendű vádlott ismerte volna azt a szövevényes céghálót, amelynek keretében a fiktív számlák könyvelésbe állítása megvalósult. Iratellenesnek tartotta azt a megállapítást, hogy az V. rendű vádlott, aki 2004. június 1. napjától lett a Z. Kft. bejelentett munkavállalója, közreműködött volna a cég 2004. év május hó 11. napján történt megalapításában. Nézete szerint védencének nem kizárólag a cég szállítási-adózási ügyeit, hanem a céggel kapcsolatban álló további társaságok adó ügyeit is át kellett volna látnia. Az első fokú bíróság ítéletében nem hivatkozott a szándékosságot, illetve a társakkal való szándékegységet alátámasztó bizonyítékokra.

Kifejtette, hogy az elkövető tudattartalma nem ténybeli, hanem jogi következtetés tárgya, ezért nincs eljárásjogi akadálya másodfokon a történeti tényállás alapján a tudattartalom tekintetében történő eltérő következtetésnek (BH2005.417, BH2005.167.). A tényállás kiegészítés, illetve módosítás hiányában is a szándék kérdésének alapos vizsgálata védenca felmentését teszi indokoltá.

Kiemelte, hogy az ügyészség és az alapján az első fokú bíróság hét elkövetési magatartást jelölt meg védencével szemben a bűnsegédi magatartás alapjául: 1. a Z. Kft. alapításában és tovább értékesítésében való részvétel, 2. a cég bejelentett munkavállalójaként való közreműködés, 3. a számla nyitásban való részvétel, 4. a cég bankszámlájával kapcsolatos jogositvány, 5. a beérkező árurol való gondoskodás, 6. a számlák elkészítése, és eljuttatása a bejegyzett ügyvezetőnek, 7. a cég könyvelőjével való kapcsolat-tartás.

A védő vitatta valamennyi elkövetési magatartás bűnösséget eredményező felrovásának alaposságát.

1. A cég alapításban való részvétel megállapítását iratellenesnek tartotta, valamint megalapozatlannak a továbbértékesítésben való közreműködés megállapítását, mivel a IV. r. vádlott védencét soha életében nem látta.

2., a 3. és a 4. pontban szereplő magatartások megállapítását nem kifogásolta, azonban azokat - nézete szerint - nem lehet jogellenesnek minősíteni.

5. Jogilag értelmezhetetlennek tartotta, hogy ezt a magatartást, nevezetesen az áru rakodását miért tartották jogilag felróhatóknak.

6. A számlák elkészítésére nézve egy tanú, mégpedig B.A. (E.G. Kft. titkárja) kihallgatásra tett indítványt; a tanú azt nyilatkozta, hogy a Z. Kft. számláit ő állította ki. Álláspontja szerint nem bizonyított, hogy védence kitől kapta a számlák kiállításához szükséges információkat, önmaga ugyanis ezeket az adatokat nem találhatta ki.

7. Iratellenesnek tartotta e magatartás megállapítását, mivel W-N. K. tanúvallomásában ezzel ellentétesen vallott.

Hangsúlyozta, hogy az V. rendű vádlott feladatköre eredendően a kamionok fel- és lerakása volt, mely az első fokú ítéletben nem nyert kiemelés, holott több tanú támasztotta alá vallomásában a fenti munkavégzést. Vitatta, hogy a Z. Kft. részéről az áruforgalmazás, a termékértékesítés valótlan lett volna, hiszen védence maga vett részt 250-260 kamionnal érkező áru fel- és lerakodásában. Kérdésként fogalmazta meg, hogy védencének tudnia kellett-e a fiktív számlázásról akkor, amikor az árukat fizikai valóságukban látta, melyeknek ellenértéke készpénzben nyert kifizetést. Vitatta, hogy védencének tudnia kellett volna, hogy az adóhatósághoz milyen tartalmú bevallásokat nyújtottak be. Ésszerűtlennek tartotta, hogy védence pár tízezer forintos fizetésért ilyen súlyú bűncselekményhez nyújtott volna szándékosan segítséget.

Védence nem pénzfelvevő stróman, hanem erre feljogosított munkavállaló volt, aki elfogadta a VIII. rendű vádlott irányító szerepét. Véleménye szerint az első fokú bíróság az utólagosan felderített eredményeket vetítette ki az elkövetéskori tudattartalomra. Bizonyítatlannak és iratellenesnek tartotta, hogy ügyfele ismerte volna a valós árumozgás hiányát, a számlák fiktív kiállítását, ezek könyvelésbe állítását, és Áfa bevallás elkészítését.

A pénzfelvételi tevékenységgel kapcsolatban aláhúzta több egyéb személynek (Sz.M., P.T.) védencével azonos tevékenységét, akikkel szemben e magatartásuk miatt nem emeltek vádat. Ebből levonható - nézete szerint - az a következtetés, hogy a pénzfelvétel nem büntetendő magatartás.

Kifogásolta, hogy elmaradt ügyfele, valamint a VII. rendű és a VIII. rendű vádlott szembesítése az említett vádlottak viszonyára nézve, a cégekben betöltött szerepvállalására nézve. Sérelmezte a nyomozás során tanúként tett vallomások elfogadását.

Az V. rendű vádlott védője a nyilvános ülésen írásban benyújtott fellebbezését akként tartotta fenn, hogy elsődlegesen a tényállás megalapozatlansága miatt az elsőfokú ítélet megváltoztatásával védence felmentését kérte. Harmadlagos indítványát másodlagos indítványként tartotta fenn, nevezetesen a védencével szemben kiszabott büntetés enyhítését, a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését kérve.

Az V. rendű vádlott a nyilvános ülésen annak a véleményének adott hangot, hogy igazságtalan a vele szemben kiszabott 3 év 4 hónap börtönbüntetés, mivel bűncselekményt nem követett el. Vitatta a számlák kiállítását. Hivatkozott arra, hogy maga derítette fel, ki volt a cég irányítója, a számlák kiállítója.

A VII. rendű vádlott védője bejelentett fellebbezését elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért fenntartotta. Aláhúzta, hogy védencét a rendőrség 2010-ben először tanúként hallgatta meg, majd később került sor gyanúsítottként való kihallgatására, amikor a VII. rendű vádlott érdemi nyilatkozatot nem tett. Az első fokú bíróságon sem ismerte el bűnösségét, kizárólag személyi

körülményeiről nyilatkozott. A törvényszék ezért mérlegelés útján állapította meg a tényállást. Egyebekben az elsőfokú bírósági eljárás során az aggályokat részletesen már kifejtő perbeszédben foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta.

Elsődlegesen kérte védenca bizonyítottság hiányából történő felmentését, ennek hiányában a kiszabott büntetés enyhítését. Ennek során enyhítő körülményként kérte figyelembe venni az időmúlást, valamint a VII. rendű vádlott egészségi állapotának (csípőficam és ízületi gyulladással járó megbetegedés) igazolt megromlását. Mindezek alapján végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabására tett indítványt.

A VIII. rendű vádlott védője az enyhítés iránt bejelentett fellebbezését fenntartotta. Kiemelte, hogy írásbeli beadványában előterjesztett bizonyítási indítványának, az igazságügyi könyvszakértő kirendelésének az indoka az uniós joggal ellentétes határozatok figyelembevétele volt. Ezek bizonyítékként jogellenesen kerültek az eljárásba. Álláspontja szerint a tényállás nem kellőképpen felderített. Bizonyítási indítványának elutasítása miatt fellebbezését annyiban módosította, hogy elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt. Kérte annak figyelembe vételét, hogy a Fellebbviteli Főügyészség az elkövetéskor hatályos Btk.-val szemben a jelenleg hatályos Btk. alkalmazására tett indítványt. Amennyiben büntetés kiszabására kerülne sor, úgy maga is az elbíráláskor hatályos Btk. előírásait tartotta kedvezőbbnek a feltételes szabadságra bocsátás előnyösebb rendelkezései miatt. Az elsőfokú ítélet indokolását is hiányosnak tartotta. Kiemelte, hogy az első fokú bíróság bizonyos okirati bizonyítékokat megemlített, az azokból levont megállapításait azonban nem részletezte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az enyhítő körülményeket nem kellő súllyal vette figyelembe, nevezetesen 54 éves védenca büntetlen előéletét, bűnösségének beismerését, tettének megbánását, továbbá azt a körülményt, hogy a vagyoni előny sem nála realizálódott. Ezekre figyelemmel másodlagosan az elbíráláskor hatályos Btk. alapján indítványozta olyan mértékű büntetés kiszabását, amelynek végrehajtása a törvény alapján még felfüggeszthető.

A VIII. rendű vádlott a nyilvános ülésen hangsúlyozta a nyomozás során felmerült több hiányosságot. Az adóhivatalnak a G. Kft.-vel szemben tett megállapításait nem tartotta alaposnak. A kimutatott adóhiányt irreálisnak találta. Sérelmezte a szakértő kirendelésének elmaradását. Nézete szerint nem történt meg annak felderítése, hogy valójában ki irányította az eseményeket. Hivatkozott arra, hogy az áru ténylegesen a nagyáruházakon keresztül a fogyasztóhoz került. Állította, hogy az E.G. Kft. számára számlával értékesített áru létezett, a valóságban meg volt. Az ügy hátterét maga sem látta át. Hangsúlyozta büntetlen előéletét, valamint, hogy a cselekményből nem származott anyagi haszna, a szervezésben nem, mindössze a működtetésben vett részt. Utalt továbbá feltáró vallomására, arra, hogy amit tudott, azt elmondta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.6/2017/3. számú átiratában aláhúzta, hogy az elsőfokú bíróság a vádlottak vallomásán túl a tanúk nyilatkozatát, cégbírósági iratokat, az adóhatóság okiratait, az adóbevallásokat, bankszámla adatokat, az írásszakértői véleményt egyenként és összességükben is értékelte. A tényállást a VIII. rendű vádlott részbeni beismerése, a többi vádlott tagadása mellett mérlegelési jogkörben eljárva állapította meg. E tényállást megalapozottnak, így felülbírálatra alkalmasnak találta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett, a mérlegelésen alapuló, megalapozott tényállástól eltérő tények megállapítására a másodfokú eljárásban nincs mód, így a védelmi felmentést célzó fellebbezéseket sem tartotta alaposnak. A bűnösségre történt következtetést helytállónak vélte, ellenben tévesnek ítélte a Btk. 2. §-a alkalmazását, és az elkövetéskori jogi minősítést. Mindössze a másodrendű vádlott esetében tartotta helytállónak az elkövetés idején hatályos Btk. rendelkezéseinek alkalmazását figyelemmel arra, hogy az elbírálás idején hatályos Btk. a többszörös visszaesőt

kizárja a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből. A többi fellebbezéssel érintett vádlott esetében azonban a feltételes szabadságra bocsátás kedvezőbb szabályai miatt az elbírálás idején hatályos büntetőtörvény alkalmazását tartotta indokoltnak. Kifejtette, hogy az elbírálás idején hatályos büntetőtörvény ugyan súlyosabb büntetéssel fenyegeti a költségvetési csalás elkövetőjét, a súlyosítási tilalom miatt azonban az eljárás jelenlegi szakaszában ez nem vehető figyelembe.

A bűnösségi körülmények értékelését helyesnek vélte. A jelentős tárgyi súlyú bűncselekményeket elkövető vádlottak esetében a törvényi minimumot el nem érő szabadságvesztés nem tekinthető eltúlzottnak az I. rendű, a III-V. rendű, valamint a VII-VIII. rendű vádlott esetében. Aláhúzta, hogy a közügyektől eltiltás, valamint a foglalkozástól eltiltás alkalmazására szintén törvényesen került sor. A pénzmellékbüntetés helyett pénzbüntetés kiszabását tartotta indokoltnak. Indítványozta a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltése utáni feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének a megállapítását. A III. rendű vádlott esetében az előzetes letartóztatás rendelkező részben történő feltüntetésére is indítványt tett.

A kifejtettek alapján az elsőfokú ítélet megváltoztatásával kérte az I., a III., a IV., az V., a VII. és a VIII. rendű vádlott cselekményének folytatólagosan elkövetett költségvetési csalás büntettekénti minősítését [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (5) bekezdés a) pont]. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a börtönbüntetést az előzőekben említett vádlottak esetében a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontja alapján tekintse kiszabottnak. E vádlottakkal szemben pénzbüntetés kiszabására [Btk. 50. § (2) bekezdése], továbbá a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának megállapítására is indítványt tett. A III. rendű vádlott esetében az előzetes letartóztatás kezdő időpontjának a feltüntetését, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A nyilvános ülésen átiratában leírtakat fenntartotta, azt mindössze néhány észrevétellel egészítette ki. Nézete szerint az elsőfokú bíróság minden lehetséges bizonyítékot beszerzett és azokat megfelelően értékelte is. Az elsőfokú bíróságnak a VIII. rendű vádlott részbeni beismerése állt rendelkezésére. Részben vagy egészben ténybeli beismerések történtek az I. rendű, a III. rendű és a IV. rendű vádlottak részéről. Ezek a vádlotti nyilatkozatok egybevágtak a többi bizonyítékkal. Az elsőfokú bíróság részleges mérlegelési tevékenységgel állapította meg a történeti tényállást, amely alapján okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére is. Ilyen tényállás mellett nem is kerülhet szóba a felmentés egyik vádlott esetében sem. A II. rendű vádlott mint ügyvezető a könyvelési tevékenységért is felelősséggel tartozik. Az a körülmény, hogy a cégről nem tudott sokat, arra mutatott, hogy a cég fiktív volt. A kibocsátott számlák fiktív volta a tényállásszerűséget támasztották alá. Ugyanez mondható el a IV. rendű vádlott esetében a tudattartalom tekintetében. A szállítóleveleket aláíró V. rendű vádlott bűnössége bűnsegédi minőségben lett megállapítva, de ezzel a magatartással közreműködött a cselekményben. Az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést valamennyi vádlott bűnösségére. Fenntartotta az ügyészégi átiratban írtakat a Btk. 2. §-a alkalmazása tekintetében. A büntetés kiszabása körében előadta, hogy az időmúlás ellenére a jelentős tárgyi súlyú bűncselekmények miatt nem mellőzhető szabadságvesztés büntetés kiszabása. A kiszabott szabadságvesztések tartama nem tekinthető eltúlzottnak, az egyéb büntetések is törvényesek, ezért a büntetések enyhítésére nem látott lehetőséget.

A másodfokú bíróság a vádlottak és védőik által előterjesztett fellebbezéseket nem a bejelentettek szerint, mindössze a rájuk irányadó a büntetés-végrehajtási fokozat enyhítésére irányuló részükben találta alaposnak.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be. 348. § (1) bekezdése értelmében - a Be. 349. § (1) bekezdésében írt korlátok között - a megelőző bírósági eljárással

együtt bírálta felül.

A felülbírálat során megállapítható volt, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le. Az eljárás tárgyát képező bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat beszerezte, és azokat mindenben a logika szabályai szerint értékelte, színvonalas okfejtéssel részletezte az V., a VII. és a VIII. rendű vádlottak védekezése elvetésének indokait.

A megállapított tényállást mindössze a vádlottak személyi körülményei körében bekövetkezett, a nyilvános ülésen előadott változásokkal kellett kiegészíteni a Be. 352. § (1) bekezdésének a) pontjára figyelemmel:

A IV. rendű vádlott 74.000 forint nyugdíját gyermektartásdíj és NAV levonás terheli, így kézhez 36.000 forintot kap.

Az V. rendű vádlott az első fokú eljárás után egyéni vállalkozó lett, így a havi 70-80.000 forintos alkalmi munkából származó jövedelme megszűnt.

A VIII. rendű vádlott vagyoni körülményei annyiban változtak, hogy a Mini Cooper személygépkocsi már nincs a tulajdonában. A VIII. rendű vádlott jelenleg a 24H futárszolgálatnál dolgozik diszpécserként, ahol a havi munkabére nettó 84.000 forint.

Az ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás a Be. 352. § (2) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

Mivel az elsőfokú bíróság igen alapos és meggyőző bizonyítékértékelő tevékenységet végzett, ezért annak megismétlése nélkül a másodfokú bíróság mindössze az alábbiakra kíván utalni.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat nemcsak egyenként értékelte igen részletesen és irat hű pontossággal, hanem azok egymással történő összevetett vizsgálata útján döntött adott bizonyíték tartalmának elfogadásáról, illetve elvetéséről, amelynek részletes, logikus indokát is kifejtette.

Ennek megfelelően az elsőfokú bíróság a személyi bizonyítékokkal kapcsolatban megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy az I. rendű, a II. rendű, a III. rendű, a IV. rendű, valamint a VI. rendű vádlott egymással tartalmilag egyező vallomása fogadható el.

Helyesen járt el, amikor a védők érveivel szemben a vádlottaknak az eljárás kezdeti szakaszában tanúként tett vallomásaival is számolt, mivel e tanúkihallgatásokra a törvényben előírt figyelmeztetések után, tehát az előírásoknak megfelelően került sor, így nem volt akadálya a Be. 291.§ (2) bekezdése alapján e vallomások figyelembevételének. A Be. 291.§ (2) bekezdése szerint ugyanis a vádlottnak a nyomozás során tanúként tett vallomása a törvényben rögzített feltételek teljesülése esetén ismertethető. A későbbi vádlott tanúkénti kihallgatását tehát a törvény nem tiltja.

Az I., a II., a III., a IV., valamint a VI. rendű vádlott egyezően vallotta, hogy ők a cégeknek kizárólag névlegesen voltak ügyvezetői, a társaságokat a valóságban nem ismerték, azok működésében ténylegesen nem vettek részt. A cég alapítás, irányítás, működtetés az V. rendű, a VII. rendű és a VIII. rendű vádlott feladatát képezte. Az I., II., III., IV. és VI. rendű vádlottak egyezően nyilatkoztak arról is, hogy a cégek üzemeltetéséhez szükséges ismeretekkel nem rendelkeztek, a VII. rendű, de főként a VIII. rendű vádlott utasításainak megfelelően jártak el a cégalapítás, a

pénzügyintézetbe történő számla nyitás, a különböző cégiratok, a korábban már elkészített számlák aláírása, illetve az esetenként lezajló adóhatósági vizsgálatok során. Leszűrhető volt e vádlottak vallomásaiból az is, hogy a cégekben az irányító tevékenységet a VIII. rendű vádlott végezte esetenként az I. rendű vádlott közreműködésével, a cégek alapítása, adásvétele, a cégekbe ügyvezetők, illetve tagok bevonása a VII. rendű vádlott feladatát képezte. A pénzügyi, banki műveletekkel kapcsolatos teendők legnagyobb részét az V. rendű vádlotthoz tartoztak.

A beismert vallomást tévő vádlottak vallomását a fenti tényekre nézve több tanú előadása erősítette meg.

A VIII. rendű vádlott irányító szerepéről beszámolt K.A., a G. Kft. könyvelője, aki fő ügyintézőként jellemezte a VIII. rendű vádlottat, akivel a tanú legaktívabb módon tartotta a kapcsolatot, és akitől a tanú a fizetését is kapta. Kijelentette a tanú, hogy az ügyvezetők ténylegesen nem intézték a cég ügyeket. Számot adott arról is, hogy az I. rendű vádlott máshol állt munkaviszonyban, a G. Kft.-ben csak aláírta a már összekészített iratokat. Hasonlóan nyilatkozott a II. rendű vádlottról is. A tanú az adóhatósági vizsgálat részleteiről sem a cégvezetőnek, hanem a VIII. rendű vádlottnak számolt be.

H.M. tanú, a G. Kft. tagja szintén a VIII. rendű vádlott részbeni utasításadó szerepéről vallott, akitől a tanú is kapta a fizetését. K.M. tanú a G. Kft. másik tagja állította, hogy fizetésének mértékét a VIII. rendű vádlott határozta meg, illetve alkalmanként tőle kapta azt kézhez, valamint a kamionokat is a VIII. rendű vádlott intézte. M.K. és S.I. (kamion rakodók) szintén állították, hogy a főnök a VIII. rendű vádlott volt, ő adta az utasításokat Sz.M.-nek, illetve nekik is. Beszámoltak egy karácsonyi összejövetelről, amelynek szervezője szintén a VIII. rendű vádlott volt. P.T. (G. Kft. futára) szintén a VIII. rendű vádlottban azonosította a főnököt, aki az utasításokat általában, köztük a G. Kft. bankszámlájáról történt pénzelvételekre is adta esetenként az I. rendű vádlottal közösen. Sz.-né N.Á. a G. Kft. titkárnője szintén az I. rendű és a VIII. rendű vádlott utasítás adásáról számolt be. Fizetését ez a tanú is a VIII. rendű vádlottól kapta. A tanú a számlákat a VIII. rendű vádlott utasítása szerint állította ki. A cirkuszban dolgozó I. rendű vádlott kizárólag a számlák aláírása miatt jelent meg az irodában. Az irányító tevékenységet a tanú a VIII. rendű vádlottnak tulajdonította, mivel ő mondta meg az I. rendű vádlottnak azt, hogy mit csináljon, mit írjon alá.

A VII. rendű vádlottnak a cégalapítással kapcsolatos szerepéről a vádlott-társakon túl több tanú vallott. E vádlott a cégekbe különböző személyeket szervezett be névlegesen, így K.K.-t, aki maga ismerte el, hogy csak papíron volt cégvezető. M.K. a VII. rendű vádlott cégügyekben játszott szerepéről vallott előadva, hogy a C.B-B. Kft.-t a VII. rendű vádlott közreműködésével adták el a VI. rendű vádlottnak. B.T. tanú, a C.B-B. Kft. társtulajdonosa szintén a VII. rendű vádlottról állította, hogy ő kérte fel a tanút tulajdonostársként a cégbe való belépésre és arra is, hogy a tanú lakcímeire történjen meg a cég székhelyének bejegyzése.

A pénzügyek intézése az V. rendű vádlotthoz volt kapcsolható. Ezt igazolták a vádlott-társi vallomásokon túl a banki adatok, mely szerint az V. rendű vádlott a Z. Kft. bankszámlájáról készpénzben egy esztendő alatt 225 alkalommal vett fel 4,7 tized milliárd forintot.

A különböző cégeknél a pénzért történő szerepvállalásról szintén több személy számolt be tanúvallomásában: nevezetesen B.T. (C. B-B. Kft.), K.B.-né, L.J.E. (B. Kft. ügyvezetője). Ezek a személyek egyhangzóan állították, hogy őket a cég vezetésére, illetve tagságára anyagi ellenszolgáltatás fejében kérték fel, bírták rá.

Az elsőfokú bíróság rendelkezésére állt L.J.E. felolvasással tárgyalás anyagává tett nyomozati vallomása, aki a B. Kft. névleges ügyvezetője volt. A tanú előadása szerint Sz.M. és K.L. nevű személy felkérésére vállalta el a cégalapítást, amelyért havi 50.000 Ft-ot ígértek neki. Már a cégalapításkor közölték vele, hogy igazi munka nem lesz, csak papírokat kell aláírnia, ami így is történt. Amikor a tanúnak az adóhatósághoz be kellett mennie, akkor jött rá, hogy strómanként használták, és K.L. - akit az eljárás során a VIII. rendű vádlottal azonosított - közölte vele, hogy mit kell mondania, melynek fejében később a tanú 100.000 Ft-ot kapott. Az első fokú bíróság a tanúnak mindössze azzal kapcsolatban tett vallomását nem tartotta elfogadhatónak, hogy a tanú minden hónapban az ügyvédnél írta volna alá az összekészített számlákat.

Az elsőfokú bíróság részletes és logikus okfejtéssel indokolta az V. rendű, a VII. rendű és a VIII. rendű vádlott vallomásának elvetését. Az említett vádlottak tagadó nyilatkozatát nemcsak az I., II., III., IV. és VI. rendű vádlottak terhelő vallomása, hanem több részletkérdés tekintetében a tanúvallomások is cáfolták.

Az elsőfokú bíróság körültekintően vizsgálta azt a kérdést is, hogy a számlázási folyamatokat mennyiben követte árumozgás. E kérdéskör analizálásához nem kizárólag a G. Kft.-nél, hanem a vele gazdasági kapcsolatban álló társaságoknál lejátszódó gazdasági események feltárása sem volt mellőzhető. E folyamatok elemzése, majd az abból adódó következtetések levonása a társaságoknál rendelkezésre álló számlák, egyéb dokumentumok, így a banki pénzforgalmi iratok, az adóhatósági vizsgálat megállapításai alapján volt lehetséges.

A G. Kft. számlák szerinti szállítójának egyike a vád tárgyává tett időszakban a Z. Kft. volt.

Utóbbi cégnek nem volt telephelye, raktára, gépjárműve, tárgyi eszköze, ilyen jellegű kiadása, fuvar számlája, iroda, raktár bérleti, közüzemi díja. Az áruk eredetét, származását nem tudta megjelölni. A kft. bevallásaiban több milliárd forintban szerepeltek beszerzések, és ugyanekkorra nagyságrendben értékesítések. A több milliárdos forgalom mellett a fizetendő áfa összege rendkívül alacsony volt. Már önmagában ezek az adatok ésszerűtlen, irracionális működésre utaltak. A társaság áfabevallásai és kibocsátott számlái szerint röviddel alakulása után hatalmas áru forgalmat bonyolított. 2005 évben havi szintre vetítve 641.259.000 Ft értékű árut forgalmazott, majd mintegy másfél éves működés után a tevékenységét hirtelen befejezte, és eltűnt. A cégnél 2005. év első negyedévet követően kezdeményezett adóhatósági vizsgálatok a cég elérhetetlensége, fantomizálódása miatt meghíúsultak. 2006. év első negyedévében a cég adóbevallási kötelezettségét nem teljesítette. A bevallásokban szereplő adatok elemzése arra mutatott, hogy a vállalkozás nem végzett valós gazdasági tevékenységet. A társaság 1% alatti, átlagosan 0,94%-os árrést alkalmazott. A képviselőre jogosult személy, illetve a cég elérhetetlensége mind arra utalt, hogy a társaság létezésére egy kereskedelmi láncolat tagjaként, kizárólag számlakibocsátások céljából volt szükség. Kijelenthető, hogy a cég által kibocsátott valamennyi számla fiktív volt. A cég törlését a cégbíróság csak 2007. július 5-én rendelte el.

Hasonló megállapítások tehetők a G. Kft. másik „beszállítója”, a C.B-B. Kft. esetében is; ez a cég is árumozgás nélkül végzett számlázási tevékenységet, 2006. évre számla kibocsátásai ellenére ÁFA bevallását nulla adattartalommal nyújtotta be, a székhelyeként először megjelölt címen a valóságban nem létezett. A számlák alapján zajló áruforgalom elmaradására utaltak a cég pénzforgalmi adatainak hiánya, tehát a számla kibocsátással egyidejűleg pénzmozgás egyáltalán nem volt feltárható.

A Z. Kft. áruit a B. Kft.-től szerezte be. Ennek a cégnek sem volt raktárkészlete, telephelye, számítógépe, alkalmazottja. Raktárral, szállítóeszközzel nem rendelkezett, beszerzési forrása ismeretlen volt. E gazdasági társaságnál is az előző cégekhez hasonló folyamatok voltak megállapíthatóak. A dokumentumok szerint e kft.-nél is röviddel megalakulása után hatalmas áru forgalom bonyolódott, 2005. évben havi szintre vetítve 632.939.000 forint értékű áru forgalomba hozatalára volt adat. E sikeres működés ellenére ez a cég is rövid, mintegy másfél éves működés után a tevékenységét hirtelen befejezte és eltűnt.

A cégbíróság ismeretlen székhelyű cég megszüntetésére irányuló eljárás befejezéseként a cég törlését rendelte el (2007. november 10. napján jogerős végzés).

A B. Kft. tevékenysége az ügyvezető nyilatkozata szerint abban merült ki, hogy a Z. Kft. részére segített a beszállító partnerek felkutatásában. A kft. által kibocsátott számlák ellenértékének kiegyenlítéséről a felek, a Z. Kft., illetve a B. Kft. ügyvezetői egymástól eltérően nyilatkoztak, a B. Kft. ügyvezetője átutalást állított. Ezzel szemben a cég 2005. évi folyószámlái szerint a B. Kft. részére egy esetben történt átutalás 20 millió Ft összegben, melyből 19.500.000 Ft-ot még ugyanezen a napon készpénzben felvettek. Ezenfelül a bankszámlán forgalom nem volt, tehát a Z. Kft. sem teljesíthetett utalással kifizetést a B. Kft.-nek. A számlákon megjelenő sokmilliárdos kereskedelmi forgalom készpénzfizetéssel történő bonyolítása ellentétes a gazdasági társaságoknál követett gyakorlattal.

A B. Kft. 2005. és 2006. években adóbevallást nem nyújtott be.

A Kft.-nél feltárt adatok, folyamatok azt mutatták, hogy a vállalkozás nem végzett valós gazdasági tevékenységet, így az általa kibocsátott számlák tartalmilag nem voltak hitelesek, hiszen a gazdasági események a számlakibocsátó által nem valósultak meg. Az áruk ténylegesen nem kerültek a Z. Kft. birtokába, így a számlák által igazolt gazdasági esemény, vagyis a termékértékesítés kiszámlázására törvényesen nem kerülhetett volna sor. A kft. a nála, valamint a kereskedelmi láncolat őt követő tagjainál kezdeményezett adóhatósági ellenőrzés hatására fantomizálódott. Ezek az információk azt támasztották alá, hogy a társaság létrehozására egy kereskedelmi láncolat tagjaként került sor.

A fentiek tükrében kijelenthető, hogy a Z. Kft.-nek adólevonásra jogosító termékbeszerzése a B. Kft.-től nem volt valós, a B. Kft. az áruforgalmazás tényleges folyamatában semmiféle szerepet nem játszott, a gazdasági eseményeknek nem volt résztvevője, az áru beszerzésében, értékesítésében, szállításában nem vett részt. A fenti három gazdasági társaság (Z. Kft., B. Kft., C.B-B. Kft.) tehát a tevékenysége alapján a valóságban nem lehetett a G., illetve a Z. Kft. beszállítója, következésképp az általuk kibocsátott számlák valótlán tartalmúak voltak.

A G. Kft.-től beszerzett dokumentumok azt igazolták, hogy a cég iroda és raktár helyiségén kívül nem rendelkezett egyéb tárgyi eszközökkel, így járművekkel, raktári anyagmozgató gépekkel, iroda berendezésekkel, ami a kft. 2004. évi 4,6 milliárdot, 2005. évi 7,8 milliárdot kitevő kereskedelmi forgalmának lebonyolításához szükséges lett volna, de ugyanez volt jellemző a személyi feltételekre is; a cég kettő fő bejelentett alkalmazottat foglalkoztatott, egy titkárnőt, aki a számlázást végezte, és egy raktárost. A valós működést alátámasztó költségek (bérek, értékcsökkenési leírás, irodaszerek, nyomtatványok, fax, telefon, fuvarozás, rakodás, internet) alacsonyak voltak, illetve nem szerepeltek a könyvelésben. A cég részéről megrendelés, készletnyilvántartás hiányában kivitelezhetetlen volt a milliárdos áruforgalom bonyolítása. A G. Kft. gazdasági tevékenységét egy megbízási szerződés alapján a K. Kft. bonyolította, azonban utóbbi társaság irreálisan alacsony, 0,1%-ot (0,068%, illetve 0,030%) sem elérő díjazást ért el. A termékek eredetét a G. Kft. sem tudta hitelesen igazolni, a cég raktárhelyisége szorosan összefonódott az E.G. Kft. raktárával, mindkettő

ugyanazon a címen, a Budapest, szám alatt volt megtalálható. A számlázási láncolatban szereplők által bemutatott szerződések szóról szóra, még a gépelési hibákat tekintve is megegyeztek.

A beszerzett áruk az esetek 95 százalékában azonos teljesítési dátummal továbbszámlázásra kerültek.

A bankforgalmi és a bankszámlák adatai szerint a G. Kft. vevője elsősorban az E.G. Kft. volt. Az onnan átutalt összegek már az átutalás napján készpénzben felvételre kerültek, az összegek tehát csak átfutottak a G. Kft.-n. Ez az összes forgalom 94%-ára volt jellemző az MKB Banknál vezetett számla esetében. A G. Kft. vevői nem a teljes, hanem részösszegeket utaltak át. A részösszegek átutalása és a készpénzfelvételek miatt a vevői és a szállítói számlák kiegyenlítése, illetve az ügyletek pénzforgalmi vonatkozásai nem voltak követhetők. A szállítói számlák kiegyenlítése jelentős összegben készpénzben a házipénztárból történt (2005-ben a készpénzforgalom 3,6 milliárd forintot tett ki) annak ellenére, hogy a számlákon feltüntetett kiegyenlítési mód átutalás volt. A készpénzben történő teljesítés ellenére nem történt meg annak az előírások szerinti jelentése az adóhatóság felé. A nagyarányú készpénzmozgások miatt a pénz további útja nyomon-követhetetlen volt. A banki bizonylatok alapján a pénzösszegeket felvevő személyek a VIII. rendű vádlott és P.T. voltak.

A fenti adatok azt mutatták, hogy a G. Kft. adóminimalizáló, az értékesítés nagyságrendjéhez képest alacsony ÁFA összeget bevalló gazdasági társaság volt, a rendkívül magas áruforgalmi érték nála csupán számlázási szinten áramlott át tényleges, valós értékesítési tevékenység, és arra jellemző költségek felmerülése nélkül.

A G. Kft. részéről többek között az E.G. Kft. felé kibocsátott áruértékesítésről szóló számlák álltak rendelkezésre, melyeknek, továbbá a felek közti tényleges árukereskedelmi tevékenységnek a vizsgálatát is elvégezte az adóhatóság. Kétségtelen tény, hogy az E.G. Kft. működése és számlái nem képezték a vád tárgyát, a másodfokú bíróság mégis indokoltnak tartotta a teljes folyamat átláthatósága miatt pár mondatban említést tenni erről a társaságról is.

Az adóhatóság a vizsgálatok során a következő megállapításokat tette: ez a társaság szintén nagy számla forgalmat lebonyolító, azonban az értékesítés nagyságrendjéhez képest alacsony összegű általános forgalmi adót bevalló gazdasági társaság volt, melynek legnagyobb beszállítója a G. Kft. volt. A felek által kötött szállítási szerződés már nem volt hatályos, a számlák, a szállítólevelek, a cégvezető nyilatkozata nem támasztották alá kellőképpen a G. Kft. által kibocsátott számlákon feltüntetett gazdasági események tényleges teljesülését.

Életszerűtlen, hogy a szerződő felek a több milliárd forint értékű árubeszerzés esetében ne rögzítsék írásban a szállítás feltételeit, a hibás teljesítés, a minőségi, az elszámolási problémák következményeit. A szerződés hiánya arra mutatott, hogy az E.G. Kft. és a G. Kft. között a valóságban értékesítés, valós kereskedelmi tevékenység nem történt.

Valamennyi tényező együttes figyelembevételére alapján nyert megállapítást, hogy a G. Kft. nevében kiállított, és az E.G. Kft. által befogadott számlák tartalmilag nem tekinthetők hitelesnek, az azokon feltüntetett gazdasági esemény a valóságban a számlán feltüntetett felek között nem történt meg. Az értékesítési láncolatban résztvevő vállalkozások együttműködésének célja a láncolat végén elhelyezkedő E.G. Kft. termékeinek legalizálása volt, azaz a beszerzéseket alátámasztó bizonylatok biztosítása oly módon, hogy az áruk forgalomba helyezését, az ezt végző személyt ne lehessen azonosítani.

A pénzmozgások vizsgálata során megállapítható volt, hogy a beszerzési láncolat minden tagja ugyanazon pénzügyintézet (R. Bank Rt.) valamely fiókjánál vezette a pénzforgalmi bankszámláját. A bankszámlára érkezett összegek túlnyomórészt ugyanazon a napon továbbutalásra, illetve készpénzben felvételre kerültek. A láncolatban résztvevő társaságok egymás közötti milliárdos pénzforgalmat készpénzben bonyolítottak le. A bizonylatokon feltüntetett áruértékesítési ügyletek pénzforgalmi vonatkozásai követhetetlenek.

Mindez pedig azt jelentette, hogy a kereskedelmi láncolat tagjai valójában nem végeztek kereskedelmi tevékenységet, kizárólag formailag szabályos beszerzési bizonylatok biztosítása céljából működtek.

Az ügyben feltárt szállítási láncolatban végbement gazdasági folyamat teljes mértékben ésszerűtlen volt, amely nélkülözötte a racionális gazdálkodás alapelveit. A többlépcsős számlázási lánc felépítésének oka az volt, hogy az áruk eredetének megállapítását ellehetetlenítsék, egyúttal formailag szabályos beszerzési számlákat biztosítsanak. A láncolatban résztvevő cégek gyakorlatilag csak számláztak, a bankszámláikon esetlegesen megjelenő pénzösszeg felett nem rendelkeztek, ezért a számláknak csak látszat szerinti megfizetéséről lehet beszélni.

A számlázási láncolatban - bankon keresztüli pénzmozgások hiányában és a G. Kft.-t megelőző valamennyi társaság faatomizálódása miatt - további belföldi kereskedőt, tényleges importőrt, illetve gyártót az áruk külföldi eredete ellenére nem lehetett felelni.

Összefoglalva kijelenthető, hogy az ügyben feltárt tények alapján nem fogadható el adólevonási jogot keletkeztető hiteles dokumentumokként a G. Kft. adóbevallásaiba beállított, a Z. Kft. valamint a C.B-B. Kft. által kiállított számlák, tehát a G. Kft. jogosulatlanul tüntette fel a számlák adótartalmát levonható adóként bevallásaiban. Nem állapítható meg ugyanis a számlakibocsátó cégek által kiállított számlák tekintetében, amennyiben az áru rendelkezésre is állt, azt ki biztosította, az honnan származott. Kijelenthető, hogy a milliárdos nagyságrendű értékesítések után az Áfát egyik cég sem fizette meg, a bevallások csak az adóáthárítás és a termékértékesítés látszatát teremteték meg.

Nem tévedett tehát az elsőfokú bíróság, amikor részben a pénzmozgás (B.-tól a Z. Kft. felé irányuló eladás, számlakibocsátás) hiánya, részben a raktár, telephely, gépjármű, tárgyi eszközök, adóbevallás (Z. kft. 2005, 2006 évre nézve) hiánya alapján a valós árumozgás elmaradását állapította meg valamennyi vádban érintett (G. Kft. - Z. Kft.; G. Kft. - C.B-B. Kft.; Z. Kft. - B. Kft.) gazdasági társaság számlaforgalma tekintetében.

Szemléletes módon vallott a valós áruforgalom hiányáról a III. rendű vádlott, aki állította, hogy őt az APEH meghallgatást megelőzően a VIII. rendű vádlott látta el a megfelelő tanácsokkal arról, hogy mit kell mondani az adóhatóság előtt. E szerint azt kellett állítania, hogy kamionnal érkeztek az áruk, amelyeket a III. r. vádlott vett át, és ő is adott tovább. Egy alkalommal az adóhatóság előtt el is játszották ezt a folyamatot; az áru érkezését kamionon történő áruszállítással és iratok átadásával imitálták. E szóhasználat azaz az áruforgalmazás imitálása egyértelműen a valós árumozgás hiányára utalt.

A II. rendű vádlott védőjének érvelésével a másodfokú bíróság az alábbiak miatt nem értett egyet.

A II. rendű vádlott maga ismerte el a nyomozás során tett tanúvallomásában, hogy kizárólag papíron lett a G. Kft. ügyvezetője, amit anyagi ellenszolgáltatás fejében vállalt. Feladata volt a papírok

aláírása, a postán érkező küldemények átvétele, a bankkal való kapcsolattartás, és elérhetőségének biztosítása. Elismerte, hogy *számlákat*, valamint papírokat kellett aláírnia, amelyekről nem tudta, hogy mik azok, csak aláírta, amit elé tettek. Előadta, hogy pénzfelvétel miatt 3-4 alkalommal járt az MKB Banknál, továbbá hetente egy alkalommal be kellett mennie a cég irodájában, hogy lássák, valaki tartózkodik az iroda helyiségben. Elmondása szerint a könyvelőnél is járt. Amikor az adóhatóság vizsgálatot folytatott a cégnél, akkor szóltak neki, hogy ne legyen az irodában a felszólításban megjelölt időpontban. A fizetését a VIII. rendű vádlottól kapta.

A II. rendű vádlottnak - az általa előadottak alapján is - tisztában kellett lennie azzal, hogy a cég nem folytatott valós gazdasági tevékenységet, ellenben a kiállított számlák alapján, melyek aláírását maga ismerte el, látnia kellett, hogy illegális tevékenységben működött közre.

Nem valósak a II. rendű vádlott védője részéről azok a hivatkozások, hogy a számlákat a vádlottak nem írták volna alá, hiszen több számlán az írásszakértő azonosította az aláírásokat. Z.Gy. írásszakértő a Z. Kft. által kiállított 71 db számla esetében azonosította a III. rendű vádlott aláírását, míg a G. Kft. vevő nevére kiállított 58 db számla tekintetében pedig a VI. rendű vádlott aláírását. Ezen túlmenően is több vádlott számolt be a számlák tömeges aláírásáról; nevezetesen a II. rendű vádlotton kívül a III. rendű, a IV. rendű, valamint a VI. rendű vádlottak. Noha a számlák hitelességéhez nem volt szükség a cégvezető aláírására, ennek ellenére a számlákat számos esetben aláírták a cégvezetőként eljáró vádlottak, köztük a II. rendű vádlott is.

A kifejtettek miatt a II. rendű vádlott védőjének a számlák aláírását vitató érvelését nem lehetett elfogadni.

Ami az V. rendű vádlott védőjének érveit illeti, kétségtelen tény, hogy az V. rendű vádlott terhére rótt, és a védő által kifogásolt, az első fokú ítélet 48. oldal 2. bekezdésében írt, és a védő által 1-7. pontban megjelölt magatartás-sorozat külön-külön, azaz önállóan nem, azonban együttesen már alkalmasak az V. r. vádlott büntető jogi felelősségének megállapítására. Az V. rendű vádlott ugyanis a Z. Kft.-ben olyan szerteágazó módon, hosszú időn keresztül tevékenykedett, amely alapján ismernie kellett a cég működésének részleteit, amiből ki kellett alakulnia benne a cég valós működése hiányának ismerete. az V. rendű vádlott már a Kft. megalapításában (ha nem is a cég munkavállalójaként), majd annak tovább-értékesítésében közreműködött, annak bejelentett munkavállalójaként rendelkezett a cég bank számlája felett, számítógépen maga készítette el a számlák egy részét, amiket aláírásra eljuttatott a bejegyzett ügyvezetőnek, és a könyvelővel is kapcsolatot tartott. A Z. Kft. bejelentett dolgozójaként igen sokoldalú módon vett részt a cég működésében, ezért tudnia kellett arról is, hogy a társaság valós áruforgalmazási tevékenységet nem folytatott, hiszen a cégnek nem volt telephelye, raktára, gépjárműve, tárgyi eszköze, ennek ellenére a cég rövid idő leforgása alatt több milliárdos áruforgalmat bonyolított. Az árukészlet, a cég valós működésének hiányáról a számlák kiállításában, azoknak a cégvezetők, illetve a könyvelő részére való továbbításában közreműködő V. r. vádlottnak is tudnia kellett. Amennyiben pedig tudta, hogy nincs árukészlet, akkor pedig azzal is tisztában volt, hogy a kiállított számla valótlan adatokat tartalmazott, mégis továbbította azokat a könyvelőnek. A rövid időszak alatt, szinte napi rendszerességgel történő jelentős pénzüsszegek banki felvétele, és a VIII. rendű vádlottnak - minden bizonylat nélkül - való átadása is segítette az V. rendű vádlottat a folyamatok átlátásában, hiszen amennyiben nincs valós áruforgalom, kizárólag számla kibocsátás történik, akkor a pénzforgalom sem a számlák ellentételezését szolgálta, hanem legfeljebb annak látszatát kelthette. Az V. rendű vádlott felelősségén az a körülmény sem változtatott, hogy tetemes mennyiségű áru rakodásában vett részt, mivel az általa fel-, illetve lerakott áru nem felelt meg az ügyben vizsgált számlákon feltüntetett áruknak.

Nem vitásan szerepeltek az ügyben olyan személyek (P.T., Sz.M.), akik az V. rendű vádlottal azonos vagy hozzá hasonló tevékenységet, banki pénzfelvételeket végeztek, mégsem lettek megvádolva e tevékenységük miatt. Ezzel összefüggésben arra szükséges utalni, hogy a bíróságok kizárólag annak a személynek a büntető jogi felelősségét vizsgálhatják, akikkel szemben a vádhatóság vádat emelt, másrészt e személyekről nem volt elmondható, hogy tevékenységüket a folyamatok átláthatóságát biztosító ugyanolyan sokrétűség jellemezte volna mint az V. rendű vádlott ténykedését.

A másodfokú bíróság az előbbi indokokra is figyelemmel nem találta alaposnak az V. és a VIII. rendű vádlott védője által előterjesztett bizonyítási indítványokat.

A Be. 353. § (1) bekezdése szerint ugyanis a másodfokú bírósági eljárásban bizonyításnak akkor van helye, ha az elsőfokú bíróság a tényállást nem derítette fel, vagy az hiányos, továbbá, ha a bizonyítás az elsőfokú bírósági eljárásban megvalósult szabálysértés orvoslását eredményezheti. Mivel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás felderítetlenségben vagy hiányosságban nem szenved, ezért megalapozatlanság hiánya miatt indokolatlan volt a másodfokú eljárásban bizonyítás felvétele.

A másodfokú bíróság az V., valamint a VIII. rendű vádlott védője által előterjesztett bizonyítási indítványt fenti indokokon túlmenően is alaptalannak találta. Az V. rendű védője által indítványozott tanú kihallgatása amiatt volt szükségtelen, mivel a számla kiállításáról több tanú is nyilatkozott, és több vádlott maga ismerte el a számla részéről történő aláírását. Az elsőfokú bíróság a VIII. rendű vádlottnak a cégekben irányító szerepet betöltő tevékenységéről több, jelen másodfokú határozatban is említett bizonyítékot szerzett be, így erre nézve is szükségtelen volt további bizonyítás lefolytatása, főként a tagadó vádlott-társakkal történő szembesítés végrehajtása.

Ami a könyvszakértő kirendelését illeti, kétségtelen tény, hogy a hasonló ügyekben általában szükséges könyvszakértői vélemény beszerzése. A vizsgált ügyben megállapítható volt az egyéb peradatok alapján a számlázási folyamatot elindító gazdasági társaságok (B. Kft., Z. Kft., C. B-B. Kft.) működésének fiktív volta, ezért erre nézve szakértői vélemény beszerzése önmagában sem volt indokolt. Az adóhiány összegének megállapítására nézve pedig rendelkezésre álltak a G. Kft. adóbevallásai, és az azokat alátámasztó dokumentumok, számlák, amelyeknek számszaki ellenőrzését az adóhatóság elvégezte. Esetleges kisebb számszaki eltérésnek a büntető jogi felelősség szempontjából nem volt jelentősége, így e tekintetben sem volt ok a könyvszakértőnek az eljárásba történő bevonására.

A fent kifejtettek alapján az első fokú bíróság okszerűen vont jogkövetkeztetést valamennyi fellebbezéssel érintett vádlott büntető jogi felelősségére, és a cselekmények minősítése is egy kivételtől eltekintve megfelelt a büntető anyagi jogszabályoknak.

A Btk. 2.§ (1) bekezdése alapján az első fokú bíróság helyesen alkalmazta az elkövetéskor hatályos Btk. előírásait valamennyi fellebbezéssel érintett vádlott tekintetében.

A másodfokú bíróság nem értett egyet a Fellebbviteli Főügyészségnek azzal a meglátásával, hogy bármelyik vádlottal szemben az elbíráláskor hatályos Btk. előírásait kellene alkalmazni. A főügyészség által indítványozott Btk. 396.§ (1) bekezdés a) pontba ütköző, de az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő költségvetési csalás büntette 5 évtől 10 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő szemben az első fokú bíróság által a vádlottak terhére megállapított elkövetéskori törvény [1978. évi IV. törvény 310. § (1) és (4) bekezdés I. és II. fordulata] szerinti adócsalás

büntetéssel, amelynek büntetési tételkerete 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztés. Az elkövetéskor irányadó tételkeret tehát számottevően enyhébb elbírálást tett lehetővé, ezért helyesen járt el az első fokú bíróság az elkövetéskori törvény alkalmazásakor. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a Fellebbviteli Főügyészség képviselője által hivatkozott súlyosítást célzó fellebbezés hiánya nem játszhat szerepet a törvény hatálya megítélésében. A fellebbezés bejelentése, avagy hiánya ugyanis eljárásjogi kérdés, amit megelőző az anyagi jogi kérdések vizsgálata a törvény hatályának eldöntésénél.

Az 1978. évi IV. törvény 138/A. § d) pontja szerint az adóbevétel különösen nagy, ha az ötven millió forintot meghaladja. Az 1978. évi IV. törvény 310. § (4) bekezdésben írt törvény szövegének értelmezése szerint a büntetés két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés, ha a bűncselekmény folytán az adóbevétel csökkenés különösen nagy, tehát az 50 millió forintot eléri, vagy azt is meghaladja. Ez a megfogalmazás azonban nem jelenti azt, hogy a fenti jogszabályhelynek lenne I., illetve II. fordulata, hanem a helyes értelmezés szerint az 50 millió Ft-ot elérő, vagy azt meghaladó adóbevétel-csökkenést kell e bekezdés szerint minősíteni.

Téves volt az elkövetéskor, tehát 2006. december hó 28. napjáig hatályos 1978. évi IV. törvény 310. § (4) bekezdésének I. és II. fordulat szerinti megkülönböztetése, ezért a másodfokú bíróság a fordulatra utalást valamennyi vádlott esetében mellőzte. Ennek megfelelően valamennyi fellebbezéssel érintett vádlott tekintetében a cselekmény egységesen az 1978. évi IV. törvény 310. § (4) bekezdés szerint minősül.

Az első fokú bíróság elmulasztotta a vádlottakra irányadó büntetési tételkeret meghatározását, ami a fentiek szerint 2 évtől 8 évig terjedő volt.

A törvényszék részletesen felsorolta, hogy mely bizonyítékok, illetve mely tényekből levont következtetések alapján állapította meg a számlázási láncolat fiktív voltát, a tényleges árubeszerzés hiányát. Márpedig ha az árubeszerzésre nem a megjelölt gazdasági társaságoktól, hanem más úton került sor, akkor a fiktív, nem működő gazdasági társaságok által kiállított számlákra kizárólag azért volt szükség, hogy az ÁFA levonásba helyezésére alapot szolgáltatasson. Az pedig nyilvánvaló, hogy a csupán számlát kiállító, de tényleges gazdasági tevékenységet nem folytató gazdasági társaságok, a Z. Kft., a C. B-B. Kft. és a B. Kft. az általános forgalmi adót nem fizették meg, így a G. Kft. sem volt jogosult a meg nem fizetett áfa könyvelésbe állításával, áfa fizetési kötelezettségének csökkentésére.

A védők fellebbezésükben az indokolási kötelezettség elmulasztása körében rótták fel az első fokú bíróságnak, hogy ítéletének jogi indokolásában nem tért ki a vádlotti tudattartalom vizsgálatára.

A vádlottak tudattartalmára lehetett következtetni a valós áruforgalmazás, a beszerzési forrásként megjelölt gazdasági társaságok tényleges működésének hiányából.

Ilyen következtetést lehetett levonni abból a tényből, hogy a cégek a több milliárdos áruforgalmazáshoz szükséges személyi, tárgyi feltételekkel nem rendelkeztek, a fuvarszervezők, raktár helyiségük nem volt. Az áru útja nem volt nyomon követhető szállító levelek, illetve egyéb dokumentumok segítségével.

Valamennyi gazdasági társaság ugyanannál a banknál (R. Bank) vezette bankszámláját, ahonnan az átutalt összegek az utalás napján készpénzben kerültek felvételre.

A kifejtetek miatt a másodfokú bíróság nem osztotta a védőknek a vádlotti tudattartalommal összefüggésben elfoglalt álláspontját.

Helytálló volt a VII. r. vádlott büntető jogi felelősségének a legsúlyosabb elkövetői magatartás, a tettesi forma alapján való kimondása.

A cselekmény rendbeliségének megállapításával is egyetértett a másodfokú bíróság. Az azonos adónemet, azaz az általános forgalmi adó bevételt sértő bűncselekmény-sorozat törvényi egységként egyetlen bűncselekménynek minősül. A folytatólagos elkövetés megállapítása sem vitatható, hiszen több adóbevallási időszakra terjedt ki a cselekmény-sorozat elkövetése.

A másodfokú bíróság a vádlottak cselekményének a minősítésénél figyelemmel volt a töretlen bírói gyakorlatra, melynek egyik legfrissebb esete a BH2017.139. számú eseti döntésben nyert megfogalmazást. E szerint az adócsalás tettese csak olyan személy lehet, aki az adókötelezettség szempontjából jelentős tény (adat) valótlan előadásával, elhallgatásával, vagy más magatartásával a hatóságot adóbevétel csökkentését eredményezően megtéveszti. Az adóhatóság megtévesztésére szolgáló valótlan tartalmú számlákat beszerző és azokat az adóbevallást elkészítő számára rendelkezésre bocsátó személy az adócsalásnak nem társtettese, hanem bűnsegéde.

A részes cselekménye tettesi (társtettesi) bűncselekményt feltételez; a részesi bűncselekmény járulékos jellegű. A részes ugyan a tettes minőségi túllépésért nem felel, a mennyiségi túllépésért azonban igen.

A részes azzal, hogy az általa megszerzett valótlan tartalmú számlákat a tettes rendelkezésére bocsátja, tudva azt, hogy az azokat az adófizetési kötelezettség csökkentésére fogja felhasználni, fizikai bűnsegély nyújt a tettesnek. Amennyiben azzal is tisztában van, hogy egy harmadik társuk is valótlan tartalmú számlákat szerez be, amiket a tettes az adóbevallása kapcsán fel is használ, a harmadik társ által beszerzett számla felhasználása kapcsán szándékerősítő hatást is gyakorol a tettesre, azaz ezek kapcsán pszichikai bűnsegély nyújt neki.

A fenti jogesetben írt minősítés azonos jelenleg vizsgált ügyben szereplő minősítéssel, nevezetesen az 1978. évi IV. törvény 310. § (1) és (4) bekezdés szerint minősülő adócsalás büntettének elbírálására került sor.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket valamennyi fellebbezéssel érintett vádlott esetében helyesen és hiánytalanul sorolta fel.

Helyesen járt el, amikor a cselekményben ún. strómanként eljáró az I. rendű, a II. rendű, a III. rendű és a IV. rendű vádlottakkal szemben az alsó határhoz közelítő tartamban állapította meg a szabadságvesztést. E büntetések kellően tükrözik az említett vádlottaknak a bűncselekményben játszott másodlagos szerepét, a terhükre megállapított adóbevétel csökkenés kimagasló mértékét. Éppen utóbbi tényező miatt a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget a szabadságvesztések további enyhítésére, illetve a végrehajtás felfüggesztésére. A kiszabottnál enyhébb szabadságvesztéssel az 1978. évi IV. törvény 83. § (1) bekezdésében írt büntetési célok nem elérhetők, ezért a fenti vádlottak esetében az enyhítést célzó fellebbezések nem voltak alaposak.

Az adócsalásban részesi magatartást megvalósító az V. rendű és a VIII. rendű, illetve tettesi magatartást kimerítő a VII. rendű vádlott esetében egyetértett a másodfokú bíróság a szabadságvesztés némileg hosszabb tartamú meghatározásával, mivel ezek a vádlottak játszottak irányító, meghatározó szerepet a bűncselekményben, illetve ők voltak, akik az I., II., III., és IV. rendű vádlottakat a cselekmény elkövetésébe bevonták. Így e vádlottakkal szemben sem látott

indokot az ítélet tábla a kiszabott szabadságvesztések lényeges enyhítésére, illetve a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére.

A cselekménysorozat elkövetése óta eltelt igen jelentős, tíz esztendő meghaladó időmúlás miatt a másodfokú bíróság valamennyi vádlottal szemben az egyébként rájuk nézve irányadó szabadságvesztés végrehajtási fokozatához képest eggyel enyhébb végrehajtási fokozatot alkalmazott az 1978. évi IV. törvény 45. § (2) bekezdése alapján; így az I., a III., a IV., az V., a VII. és a VIII. rendű vádlott esetében az egyébként irányadó börtönt az 1978. évi IV. törvény 44. §-a alapján fogházra, míg a II. rendű vádlott esetében az egyébként irányadó fegyházat az 1978. évi IV. törvény 43. § a) pontja alapján börtönre enyhítette.

Az 1978. évi IV. törvény alkalmazása miatt a másodfokú bíróság mellőzte az ítélet rendelkező részéből a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezéseket, ezt az ítélet jogi indokolásában szükséges mindössze feltüntetni. Az 1978. évi IV. törvény (2) bekezdése alapján a feltételes szabadságra bocsátás börtön fokozatban meghatározott szabadságvesztés esetén a büntetés háromnegyed, fogházban meghatározott szabadságvesztés esetén a büntetés kétharmad részének kitöltése után válik lehetővé.

A másodfokú bíróság törvényesnek találta valamennyi vádlottal szemben alkalmazott - általuk nem is sérelmezett - mellékbüntetéseket, így a közügyektől eltiltást, foglalkozástól eltiltást, valamint a pénzmellékbüntetést, végül annak átváltoztatásáról szóló rendelkezést is.

A kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság az I. rendű, a II. rendű, a III. rendű, a IV. rendű, az V. rendű, a VII. rendű, és a VIII. rendű vádlott tekintetében a Fővárosi Törvényszék 26.B.1493/2017/112. számú ítéletét a minősítést, valamint a büntetés-végrehajtási fokozatot érintő részében a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg a egyéb, törvényszerű rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Figyelemmel arra, hogy a vádlottak és védőik által bejelentett fellebbezések részben eredményesek voltak, ezért a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 381. § (2) bekezdése alapján az állam viseli.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdése alapján további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2018. év január 23. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke

Dr. Halász Etelka s.k.
előadó bíró

Dr. Németh Nándor s.k.
bíró

Fővárosi Törvényszék 26.B. 1493/2014/112. számú ítélete az I. rendű, a II. rendű, a III. rendű, a IV. rendű, az V. rendű, a VII. rendű és a VIII. rendű vádlott tekintetében 2018. év január hó 23. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2018. év január hó 23. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke